

sprejema vč. g. dr. Fr. Sedej, c. in kr. dvorni kapelan, ravnatelj v Avgustineju na Dunaju (I., Augustinerstrasse Nr. 7.).*

Jagićevega zbornika »Archiv für slav. Philologie« VIII. zvezek (1. in 2.) ima naslednjo vsebino: »Die Baltica des Libellus Lasicki«, Untersuchungen zur litauischen Mythologie, von Dr. Theodor R. von Grienberger; »Die Behandlung der Lautgruppen *in, un* + Consonant im Slavischen«, von Friedrich Lorenz; »Zur Provenienz der Kijewer und Prager Fragmente«, von V. Oblak; »Die apokryphische Erzählung vom Tode Abrahams«, von G. Polivka; »Zwei böhmische Flugblätter des XVI. Jahrhunderts«, von Dr. J. Bolte (z opazko Brücknerjevo); »Quellennachweise zum Codex Suprasliensis«, von Dr. Abicht u. Dr. Schmidt; »Das Martyrium des heil. Pionius«, von Oskar von Gebhardt; »Martyrium des Kodratus«, von Dr. Schmidt; »Martyrium des S. Sabinus«, von I. v. d. Gheyn; Martyrium der XLII Märtyrer zu Amorium, von Dr. Abicht u. Dr. Schmidt; »Zur slav. Parömiographie«, von A. Brückner; »Dialektologische Merkmale des südrussischen Denkmals »Žitije sv. Savy«, von A. Kolessa; »Eine Bemerkung zur ältesten südslavischen Geschichte«, von Dr. V. Oblak. (str. 228. do 234.) V tej kratki razpravi zagovarja sedaj že pokojni Oblak isto s filološkega stališča, kar je dokazoval v »Izvestjih« dr. Kos z zgodovinskega stališča (Ljub. Zvon. je v 7. št. opozoril tudi na to razpravo), da so namreč Slovenci prišli v VI. stol. v svoje pokrajine, upirajoč se mnenju, da bi bili Slovani avtohtoni v Panoniji, Noriku in v Veneciji, kar so zagovarjali in dokazovali Šembera, Trstenjak in tudi nemški historiki Mannert (Germanien 499—501) in Contzen (Die Wanderungen der Celten 67 sqq.) ali pa drugi, ki trdijo, da so se Slovenci baš zato tako naglo razširili, ker so našli avtohtonske Slované, s katerimi so se združili in asimilovali. Oblak sodi: Brž ko smo spoznali, da tvorijo južnoslovanska narečja nepretrgano vrsto ozko spojenih in sorodnih narečij, ki so tako razdeljena, da so si sosedna narečja najbolj sorodna (n. pr. da imajo južnosrbska narečja svoje najbližje sorodnike v severnomacedonskih, iztočnosrbska svoje organsko nadaljevanje v narečjih zapadne Bolgarije, da prehajajo slovenska narečja po beneškem in goriškem nar. na jugu v čakavsko skupino, na iztoku pa po starem kaj-narečju v štokavščino in čakavščino — tedaj se mora sklepati, da so bili v onem velikem toku, ki je v VI. stol. preplaval pokrajine na Hemu, ob Adriji in v Alpah, tudi predniki Slovencev. Čuden slučaj bi bil sicer, da bi slovenska narečja kot organsko nadaljevanje srbohr. zavzemala baš tisto mesto v južnoslovanski dialektni skupini, ki jim pristaje po njih sorodnosti. Današnji Slovenci torej ne morejo biti potomci onih avtohtonskih Slovanov, o katerih govori Perwolf; sicer bi bili gotovo oni avtohtoni vplivali na jezik Slovencev, a to se ni zgodilo; tako slični pa tudi niso mogli biti oni avtohtonski Slovani poznejšnjim Slovincem, da bi se bili takoj združili in asimilovali; saj so se nekaj stoletij samostojno razvijali. Pred prihodom Slovencev v drugi polovici VI. stol. torej v alpskih deželah ni bilo Slovanov.

V kritikovalnem oddelku je ocenil V. Oblak poleg drugih del tudi Glaserjeve slovstvene zgodovine I. del in sicer precej rezko. V bibliografskem oddelku poročajo V. Jagić, V. Oblak in M. Rešetar. Le-ta je podal tudi pregled filološke vsebine srbohrvaških periodnih publikacij za leto 1894.

Manjše beležke so spisali Olaf Broch, V. Jagić in V. Oblak, in sicer Oblak: »Zur Verbreitung des Kirchenslavischen im mittleren Dalmatien am Ausgange des XVII. Jahrh.« in »Ein altes kroatisches Vocabularium.«

Fr. Vidic.

Popravek. V ponatisk Prešernovega soneta in Levstikove poprave v zadnji številki so se vrinile nekatere pomote. Na str. 450. v 6. vrsti od spodaj beri *ljubezni* nam. *ljubezen*; na isti strani v drugi vrsti *si* nam. *se*; na str. 451. v 18. vrsti od zgoraj beri *'s* nam. *'s*.

Listnica uredništva. Milan A—č.: Začetna pesmica kaže lirsko žilo. Drugo ni izvirno. Nadaljujte, pa samo takrat, kadar Vas bo sililo k delu resnično čuvstvo. Potem bomo videli in Vas sčasoma spoznali. —

Ingo: Vi pojete:

»Sevaj luna,
Bleda luna!
Spati možno danes ni.
Le pogledi,
Glej, tu v sredi
Srčna rana me skeli
— — — — —
Luna plava
Deva spava,
Ali z drugim zdaj sedi« . . . itd.

Ali res mislite, g. Ingo, da uredništvo »Zvonovo« še nikoli ni čitalo ali slišalo prepevati Prešernove serenade: »Pod oknom«? —

Nenad Slavski: Žal, ne moremo porabiti. —

Viator: Negodno. —

Dolinski: Vam pa mora biti zelo trda za papir, da nam kar na indiskretni karti-dopisnici pošiljate svoje pesmice — katerih ne moremo objaviti. —

Dostavek. Ker smo že omenili prof. Levca razpravo o nekaterih zemljepisnih naših imenih, sodi vsekakor opozoriti tudi na takisto zanimive »Imenoslovne paberke«, objavljene med »Malimi zapiski« v zgoraj omenjenem sešitku »Izvestij« (str. 81.—83.). Neimenovani pisatelj je tu poskusil raztolmačiti nekatera gorenjska zemljepisna imena (Zaka, Bača, Frtuna, Mužakla, Pokljuka), o katerih si je gotovo že mnog slovenski turist zaman belil glavo; saj so pa tudi res zagonetna, in neimenovani raziskovalec si po pravici ne prisvaja nezmotljivosti. Zanimivi članek se zvrši prihodnjič.

